

Det er en ofte fremsat Paaastand, der ogsaa fandt Vej til de Bemærkninger, hvormed det af Regeringen i 1867 Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Afgangen til at drive Fiskeri og om sammes Udøvelse ledfagedes, at Havet ved vore Ryster saavel som vore færste Bunde ved Mængden og Forfjelligartetheden af de Fisk, der findes i samme, frembyde en rig Kilde til Erhverv for Befolkningen, som for en stor Del flyder ubenyttet eller i alt Fald uden at man har draget sig den til Nytte i et Omfang, der staar i Forhold til dens Righoldighed, og man tilskriver dette da for en Del den Omstændighed, at Lovgivningsmagten ikke tilstrækkelig har taget sig af denne Sag. Denne Anskuelses Rigtighed har Udvalget ikke kunnet overbevise sig om, og hvorvel vi, som bemærket, maa holde for, at der er Grund til at udoirke nye Lovbestemmelser til Ordning af Fiskeriforholdene, maa vi dog fremhæve, at vi ingenlunde antage, at disse Lovbestemmelser skulle direkte kunne virke fremmende paa Fiskeridriften eller fremkalde et Fiskeri i Bunde, som nu ligge ubenyttede. Vore Fiskerier ere ingenlunde saa forfjelligartede, som mangen En kunde være tilbøjelig til at antage, og vi staa i den Henseende tilbage for England, Norge og selv Sverig; heller ikke kan over det Hele vor Fisk siges stor og særdeles god. Den jydste Vesterhavstyst kan vel maale sig med den ligeoverfor værende engelske, neppe med den norske, men fra Østersøens bratte Bunde kunne vi ikke gjøre Fordring paa Saltvandsfisk af fuldkommen Udvikling og Godhed. Fiskeriet er derhos en industriel Virksomhed, og en saadan kan ikke fremkaldes ved noget Lovbud paa en saadan Maade, at den har noget blivende Værd. Det er den private Foretagelse, der skal skabe Virksomheden, den private Kapital, der skal være dens Grundlag og Støtte. Lovgivningen kan først da med Nytte træde til, naar Virksomheden er tilstede, for at fjerne de Hindringer, der maatte stille sig i Vejen for dens Udvikling, beskytte dens Udøvelse og efter de Krav, Forholdene stille, ordne disse i selve Virksomhedens Interesse, hvortil — som senere nærmere skal udvikles — ogsaa hører at forhindre Virksomheden fra at fortære sig selv. Efter vor Formening drives der nu her i Landet et forholdsvis ret anseligt Havfiskeri, og om det end paa sine Steder (Sjællands Nord- og Vestkyst) vil kunne vinde større Betydning, saa kan det dog ingenlunde paastaaes, at vore Fiskere lade store Rigmomme henligge i Havet, som de kunde indvinde, naar de vilde anstrænge sig tilbørlig. Vor Fiskerbefolkning er uden al Tvivl saa virksom, energisk og dygtig som noget andet Lands, og at den skulde lade Rigmomme henligge i vore Haves Dybder, som den med nogen Anstrængelse kunde indvinde, kan ingen sagkyndig Mand paastaa med Rette. Vel deltagte vore Fiskere ikke i et saadant Omfang, som ønskeligt kunde være, i Fiskeriet i de store Have, f. Ex. Vesterhavet, men det ligger ingenlunde i Mangel paa dygtige Egenstaber hos Fiskerne; det har snarere sin Grund i manglende Kapital til slige store Foretagender, i Mangel paa Kommunikationsmidler, Havne osv., ligesom det fremfor Alt ikke maa overses, at vi ingen Overbefolkning have, som der kunde være Tale om derved at give Bestjæftigelse. Trods de forbedrede Redstaber har Jordbruget i Almindelighed hidtil haft Anvendelse for alle ledige Hænder paa Landet, og Ingen vil søge det urolige og farefulde Liv, et Havfiskeri fører med sig, saalange han kan finde sit Udkomme ved en roligere Syssel paa Landjorden; det viser sig, at selv Søarten foretrakkes uden Betænkning for et saadant Fiskerliv. Det maa ogsaa vel mærkes, at det at drage Fiskene op af Havet er ikke nok for at vinde Rigmom; Fiskene skulle sættes og Prisen skal svare til Udgifterne ved Fiskeriet, forinden der bliver Spørgsmaal om Udbytte, og heri ligge Banskfelighederne for Udviklingen af det Fiskeri, som der maatte nærmest tænkes paa af dem, der tale om de ubenyttede Rigmomme paa Havets Dyb. Men disse Banskfeligheder kunne ikke afhjælpes eller bortryddes ved nogen Fiskerilovgivning, ligesom de store Have overhovedet ligge udenfor vor Lovgivnings Omraade. Et andet Spørgsmaal, som imidlertid ligger udenfor nærværende Undersøgelse, er, hvad der vil kunne gøres for Fiskerierne ved Havneanlæg, Jernbaner, Veje, lettet Udgang til Kapital, Assurance af Redstaber mod Søfæde m. m.

Det er saa langt fra, at vore Fiskere ligge paa den lade Side, hvad Havfiskeriet angaar, og ikke ville bruge den Erhvervskilde, som Naturen har givet dem i Havet, at det meget mere maa siges, at de paa sine Steder bruge og have brugt denne Kilde altsor stærkt og hensynsløst; dette gjælder navnlig om flere Fjorde og Smaavande; og denne Omstændighed er for saa vidt et langt vigtigere Motiv for Lovgivningen til at træde til, end hvis Fiskerierne vare forsømte, som den her har Udfigt til at virke med langt større Nytte. Netop den store Virksomhed, som Fiskerne udvikle, er det saaledes efter vor Mening, der nødvendigvis gjør en Lovgivning paa dette Omraade. — Hvad der her er bemærket, gjælder kun om Havfiskeriet. Om Ferskvandsfiskeriet kan det vel derimod siges, at det med nogle saa Undtagelser ligger forsømt her i Landet; men vi maa heller ikke glemme, at vort lille Land i Hovedsagen er et Oland, og at det paa sine indskrænkede Fladerum ikke har Plads for større Indsoer eller Elve, saa at det ligger i selve Naturforholdene, at Ferskvandsfiskeriet kun kan vinde en underordnet Betydning og maaste endog de fleste Steder drives mere til Jorndøjelse, end som egentlig Indtægtskilde. Naar dertil kommer, at Søer lægges tørre, Aaløb reguleres saaledes, at intet Vand kan blive staaende, at Skjær og lignende mindre Opdrætssteder for Fisk udgraves —, Alt til Fordel for Agerbruget, som ifkun lader de fornødne Vandingssteder tilbage, saa